

บทที่ ๑

ปัญหาการออกเสียง

๑.๑ ความนำ

เสียงในภาษาไทยแบ่งออกเป็นเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์ ในด้านการใช้ภาษานั้น มักจะไม่ค่อยมีปัญหาในด้านเสียงสระ เช่น เสียง สระโ ในคำว่า โสง ที่ปรากฏในศิลาจารึกหลักที่หนึ่ง สมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช นั้น ได้เปลี่ยนมาเป็นเสียงสระอ ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ในคำว่า สอง บัดนี้ เวลาได้ผ่านมาร่วม ๓๐๐ ปีแล้ว ภาษาไทยมาตรฐานก็ยังคงเสียง สระอ นั้นอยู่ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ ๒๕๓๙:๘) ปัญหาในด้านการออกเสียงมักจะเกิดที่เสียง พยัญชนะกับเสียงวรรณยุกต์ จึงจะกล่าวถึงแต่เรื่องปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ และปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น

๑.๒ เสียงพยัญชนะ

พยัญชนะในภาษาไทยนั้นเมื่อคำนึงถึงรูปมีอยู่ ๔๔ รูป ซึ่งยังใช้อยู่เพียง ๔๒ รูปเท่านั้น ส่วน ฤ ฦ ฎ ฏ นั้นในทางภาษาศาสตร์ถือว่าเป็นพยางค์ ถึงแม้ว่าในภาษาสันสกฤตจะถือว่าเป็นสระก็ตาม

ในหมู่พยัญชนะ ๔๒ รูปนี้เมื่อคำนึงถึงเสียง ปรากฏว่าเมื่อเป็นพยัญชนะต้นจะมีเพียง ๒๑ เสียง และเมื่อเป็นพยัญชนะท้ายคำหรือตัวสะกดจะมีเพียง ๘ เสียง ซึ่งเรียกว่า แม่กก แม่กง แม่กค แม่กน แม่กบ แม่กม แม่เกย และ แม่เกอว

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กก ได้แก่ ก ข ค ฅ

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กง ได้แก่ ง

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กค ได้แก่ จ ฉ (ถ้ามีคำ) ช ฌ (ถ้ามีคำ) ฎ ฏ

ฐ ฑ ฒ ต ต ถ ท ธ ศ ษ ส

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กน ได้แก่ น ณ ร ล ฬ ฦ

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กบ ได้แก่ บ ป ผ (ถ้ามีคำ) ฝ (ถ้ามีคำ) พ ฟ ภ

พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่กม ได้แก่ ม
 พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่เกย ได้แก่ ย
 พยัญชนะท้ายคำที่นับว่าเป็นแม่เกอว ได้แก่ ว
 พยัญชนะที่ไม่เป็นตัวสะกด ได้แก่ ห อ ฮ
 นอกจากนี้แล้ว ภาษาไทยยังมีพยัญชนะคู่ที่ออกเสียงควบกล้ำกันได้ ๒ เสียง
 เมื่อเป็นพยัญชนะต้นอีกด้วย ในกรณีนี้ พยัญชนะตัวแรกได้แก่

ก ข ค ต ท ป ผ พ

ส่วนพยัญชนะตัวที่สองก็คือ ร (หรือ ฤ) กับ ล (หรือ ฌ)

ตัวอย่าง เช่น

ก + ร	ก + ล	ข + ร	ข + ล	ค + ร	ค + ล	ต + ร	ต + ล
กรู	กลาง	ขริบ	ขลิบ	ครู	คลาน	ตรอง	-
ท + ร	ท + ล	ป + ร	ป + ล	ผ + ร	ผ + ล	พ + ร	พ + ล
ทฤษฎี	-	ปราบ	ปลา	-	ผุด	พริก	พลิก

ขอให้สังเกตว่า ไม่มีเสียงควบ ตล ทล และ ผร

ในที่นี้จะไม่กล่าวถึงเสียงควบกล้ำที่พยัญชนะตัวที่สองเป็นตัว ว แหวน

๑.๓ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ

ปัญหาในด้านการออกเสียงพยัญชนะมีทั้งที่เป็นพยัญชนะต้นและพยัญชนะ
 ท้ายคำดังนี้

๑.๓.๑ พยัญชนะต้น

พยัญชนะที่มีปัญหาในด้านการออกเสียงมี ๖ เสียง คือ

จ ข (ฉ) ค ท (ถ) ล (ช) ร

การออกเสียงที่ถือว่าเป็นมาตรฐานทำดังนี้คือ

จ ยกลิ้นส่วนหน้าจรดส่วนหน้าของเพดานแข็ง ปลายสุดของลิ้นลดต่ำปรกติ หรืออยู่ในระดับพื้นล่าง กักลมไว้แล้วปล่อยลมช้า ๆ และ เส้นเสียงไม่สั่น

ข (จ) ทำเช่นเดียวกับการออกเสียง จ แต่มีกลุ่มลมหายใจตามออกมาด้วย

ค ใช้ปลายลิ้นจรดปุ่มเหงือก กักลมไว้ชั่วครู่ แล้วปล่อยลมออกทางปาก อย่างรวดเร็ว ขณะที่ลมผ่านเส้นเสียงนั้นเส้นเสียงสั่นด้วย

ท (ก) ใช้ปลายลิ้นจรดปุ่มเหงือก เช่นเดียวกับการออกเสียง ค แต่เส้นเสียงไม่สั่น และมีกลุ่มลมหายใจตามออกมาด้วย

ธ (ข) ใช้ปลายลิ้นจรดโกล่งปุ่มเหงือก ปล่อยให้ลมเสียดแทรกออกมา และเส้นเสียงไม่สั่น

ร ใช้ปลายลิ้นจรดปุ่มเหงือก แล้วกวาดปลายลิ้นถอยไปด้านหลังด้วยปลายลิ้นพับขึ้น แล้วสลัดปลายลิ้นอย่างรวดเร็ว โดยไม่ให้ปลายลิ้นกระทบส่วนใดในปาก

(ดัดแปลงจาก พิณทิพย์ ทวยเจริญ ๒๕๓๙:๑๑-๑๓)

เสียงเหล่านี้ได้เบี่ยงเบนไปคล้ายภาษาอังกฤษ ดังนี้

จ ทำเส้นเสียงสั่น ออกเสียงคล้าย j หรือขยับปลายลิ้นไปจุดบริเวณหลังปุ่มเหงือก ออกเสียงคล้าย ch เช่น "จริงใจ"

ข (จ) ออกเสียงเสียดแทรกมากขึ้น คล้ายเสียง sh หรือ ch เช่น "ชุ่มชื้น" "ฉัน"

ค แทนที่จะใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือกกลับนำมาไว้ระหว่างฟันบนกับฟันล่าง คล้ายเสียง th ในคำว่า thin เช่น "ดีใจ"

ท (ก) แทนที่จะใช้ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก กลับใช้ปลายสุดของลิ้นแตะแทน ลักษณะคล้ายกับเสียง t เช่น "ที่นี่" "ตามใจ"

ธ (ข) ออกเสียงเสียดแทรกมากยิ่งขึ้น คล้ายเสียง s เช่น "สวยซึ้ง"

ร ออกเสียงคล้ายเสียง r เช่น "ความรัก"

นอกจากความเบี่ยงเบนไปออกเสียงคล้ายภาษาอังกฤษแล้ว ก็ยังมีอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้น คือ ออกเสียง ร เรือ กับ ล ลิง เป็นเสียงเดียวกัน คือออกเสียงเป็นเสียง [ล] ดังที่ปรากฏในข้อความต่อไปนี้

คำถาม
คนอาหรับกลัวอะไรที่สุด

คำตอบ
กลัวโดนปลุก (จากหลับ)

๑.๓.๒ พยัญชนะคู่

ในปัจจุบันนี้ มีคำยืมจากภาษาอังกฤษเข้ามามาก คำเหล่านี้มีเสียงควบกล้ำที่ไม่เคยปรากฏในภาษาไทยมาก่อน เมื่อก่อนนี้ คนไทยอาจจะออกเสียงคำเหล่านั้นไม่ได้ แต่ในขณะนี้มีคนไทยมากมายหลายคนแล้วที่สามารถออกเสียงควบกล้ำใหม่ ๆ ได้ ตัวอย่าง เช่น

ค + ร	บ + ร	บ + ล	ฟ + ร	ฟ + ล
ไครฟ์	บริล	บล็อก	ฟรี	ฟลุค

เสียงควบกล้ำใหม่ที่เกิดขึ้นนี้จึงนับว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงที่แสดงให้เห็นการปรับตัวของผู้ใช้ภาษา สามารถออกเสียงใหม่ ๆ ได้เพิ่มขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงในด้านการออกเสียงพยัญชนะคู่นี้ บางครั้งก็ทำให้เสียงเดิมเบี่ยงเบนไป กรณีเช่นนี้เกิดขึ้นเมื่อพยัญชนะตัวแรกเป็น ล มีการลดเสียงอะลงไปกลายเป็นพยางค์เดียวกันคล้ายภาษาอังกฤษ เช่น สตางค์ ออกเสียงว่า [สุดาง]¹ บางพยางค์แม้จะมีสระอะกำกับก็ยังคงโดนลดเสียงลงไป เช่น สะดวก ออกเสียงว่า [สุดวก]

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ พยัญชนะ ๒ ตัวเรียงต่อกัน ซึ่งเคยอ่านแยกมาก่อน ก็กลับมีผู้อ่านเป็นเสียงควบกล้ำได้ ด้วยอิทธิพลของความสามารถในการออกเสียงควบกล้ำคู่ใหม่ เช่น คำว่า บราลี ซึ่งอ่านว่า [บะราลี] นั้น ในปัจจุบันมีผู้ออกเสียงว่า [บุราลี] โดยมีเสียง บ กับ ร ควบกล้ำกัน

ในขณะที่ผู้ใช้ภาษาไทยปัจจุบันส่วนหนึ่งมีความสามารถในการออกเสียงควบกล้ำแบบใหม่มากขึ้น แต่ก็มีผู้ใช้ภาษาอีกส่วนหนึ่งสูญเสียความสามารถในการออกเสียงควบกล้ำที่เคยทำได้ เช่น

¹ ใช้เครื่องหมายพิหนทุกำกับเสียงควบกล้ำ

กรีด	ออกเสียงว่า	[กีด]
กลาง	ออกเสียงว่า	[กาง]
ครู	ออกเสียงว่า	[คู]
คล้าย	ออกเสียงว่า	[ค้าย]
ดนตรี	ออกเสียงว่า	[ดนตรี]
ปรับปรุง	ออกเสียงว่า	[บีบปรุง]
ปลา	ออกเสียงว่า	[ป้า]
เพลง	ออกเสียงว่า	[เพง]
เพราะ	ออกเสียงว่า	[เพาะ]

ฯลฯ

ผู้ใช้ภาษาบางคนไม่มีความรู้สึกว่คำที่มีเสียงควบกล้ำกับคำที่มีเสียงควบกล้ำ มีความแตกต่างกันเลย ดังในข้อความว่า

คำถาม	คำตอบ
ปลาอะไรลอยอยู่ในห้องรับแขก	ป้าแก่

ในกรณีของคำว่า **บราลี** ที่ออกเสียงเป็น [บุราลี] นั้นก็อาจจะกลายเป็น [บราลี] ไปได้

การออกเสียงที่เบี่ยงเบนไปจากภาษามาตรฐานดังกล่าวข้างต้นนี้ถือกันว่าเป็น ปัญหาการใช้ภาษาไทยอย่างหนึ่ง แต่เป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกฝน (พิณทิพย์ ทวยเจริญ ๒๕๓๙:๑๘)

๑.๓.๓ พยัญชนะตัวสะกด

พยัญชนะท้ายคำนั้น เมื่อเป็นแม่ตัวสะกดใด ก็จะออกเสียงตามแม่ตัวสะกด นั้น โดยไม่มีการปล่อยลมตามออกมาอีก แต่ในปัจจุบันนี้ คนไทยบางคนเริ่มออกเสียง พยัญชนะท้ายคำได้ใหม่อีก ๔ เสียง คือ ช ฟ ล ส เช่น

ทัช	(จาก touch)
บุช	(จาก Bush)
กอล์ฟ	(จาก golf)
มอลล์	(จาก mall)
นิค	(จาก NICs)
การ์เดน	(จาก gardens)
เอช	(จาก AIDS)
ฟิลิปปิน	(จาก Philippines)
เกม	(จาก games)

ในที่นี้ใช้อักษรโรมันเป็นตัวเขียน เพื่อให้เห็นว่ามี การปล่อยลมตามออกมาด้วย ระบบภาษาอังกฤษ แตกต่างจากพยัญชนะไทยซึ่งเสียงจะหยุดนิ่งอยู่ในปากเมื่อเป็น พยัญชนะท้ายหรือไม่ออกเสียงเลยเมื่อมีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับ เช่น

นุช กาล รล หงส์

ความเปลี่ยนแปลงในการออกเสียงที่ได้กล่าวข้างต้นนี้ เกิดขึ้นจากอิทธิพลของ ภาษาอังกฤษ การออกเสียงเช่นนี้ไม่มีปัญหาในด้านการสื่อสาร แต่อาจจะเป็นปัญหา บ้างหากเสียงนั้น ๆ ยังไม่ได้รับการยอมรับในสังคมบางกลุ่ม

อย่างไรก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงในด้านเสียงตัวสะกดนี้อาจจะทำให้เกิด ปัญหาการอ่านในอนาคต เพราะจะต้องจำว่า คำใดมาจากภาษาบาลีสันสกฤต คำใด มาจากภาษาอังกฤษ เช่น

นุช อ่านว่า [นุช] ไม่ต้องออกเสียงท้าย

นุช อ่านว่า [นุsh] ออกเสียงท้ายด้วย เพราะมาจากคำว่า
Bush

ทำอย่างไรจึงจะบอกข้อแตกต่างนี้ได้

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว Samuel J. Smith หรือที่ คนไทยรู้จักในนามว่า หมอสมิท ได้เข้ามารับราชการในพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้า เจ้าอยู่หัว ในฐานะเลขานุการส่วนพระองค์จนเสด็จสวรรคต จากนั้นเขาจึงได้ออกมาตั้ง โรงพิมพ์ขึ้นที่บางคอแหลม แล้วได้พิมพ์หนังสือขายจนร่ำรวย

เราได้พิมพ์พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ขึ้นมาชุดหนึ่ง ชื่อว่า คำภิรสรพจนานุกรม
โยค แซมูเอล เจ. สมิท A Comprehensive Anglo-Siamese Dictionary by
Samuel J. Smith พจนานุกรมชุดนี้มีอยู่ด้วยกัน ๕ เล่ม เล่มแรกพิมพ์เมื่อ ร.ศ. ๑๑๙
(พ.ศ. ๒๔๔๓) ส่วนเล่มสุดท้ายพิมพ์เมื่อ ร.ศ. ๑๒๗ (พ.ศ. ๒๔๕๑) ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้นำกลับมาพิมพ์ใหม่โดยใช้วิธีถ่ายภาพต้น
ฉบับ ให้เห็นตัวสะกดตามแบบเดิม

สมิท ได้นำเครื่องหมาย ยามักการ (') มาใช้กำกับพยัญชนะท้ายที่ออกเสียง
ได้ตามแบบภาษาอังกฤษ เช่น

England, n. อิงแคลนดฺ, ประเทศพวกอิงคลิซ.

English, a อิงคลิซ, สำหรับประเทศฤาคนประเทศอิงแคลนดฺ. n. ชาวประเทศ
อิงแคลนดฺ; ภาษาอังกฤษฤาประเทศอิงแคลนดฺ; แดวงษ์วณเขาใน
ประเทศอินเดีย อเมริกา และประเทศอื่น.

การใช้เครื่องหมายยามักการของหมอสมิทนั้นมีจุดประสงค์ที่แน่นอน ไม่ใช่
มาใช้แทนเครื่องหมายทัณฑฆาต และยังสะท้อนให้เห็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้
แก่คนไทยในสมัยนั้นอีกด้วย ดังปรากฏในคำนำและคำชี้แจงของพจนานุกรมเล่มนี้ ดัง
นี้

คำนำ

อนึ่งอย่าลืมว่าในภาษาอังกฤษพยัญชนะทุกตัวนั้น เมื่อใช้เป็นตัวสะกด
จำต้องออกเสียงพยัญชนะนั่นเอง ในข้อนี้ผิดกันกับวิธีอักษรระระสยาม ด้วยว่า
ในภาษาสยามใช้พยัญชนะสะกดจำเพาะแต่ ก, ง, ต, น, ม, ป, ห้าเสียงนี้เมื่อใช้
พยัญชนะอื่นเป็นตัวสะกด จำต้องตกอยู่ในเสียงสะกดหกแม่นี้.

ในดิกเชอนเอริฉบับนี้ เมื่อมีพยัญชนะสองตัวเป็นตัวสะกด แลต้องออก
เสียงสะกดทั้งสองตัวนั้นมักใช้หมายยามักการดังนี้ ' พยัญชนะตัวไหนมีหมาย
ยามักการดังนี้แล้วต้องให้สำเนียงพยัญชนะนั้นออกชัด ห้ามมิให้เสียงระระ
แลมิให้อ่านปนสำเนียงสองระระ เช่น land แลนด เปนคำเสียงระระเดียว
อย่าอ่านว่า (แล นด) เปนอันขาดทีเดียว.

หนึ่งในอักขระอิงคลิษฐ์ อักษรสูงอักษรต่ำแลเสียงเอกเสียงโทไม่มี ต้อง
อ่านทุกตัวเป็นสำเนียงอย่างอักษรกลางทั้งสิ้น.

คํา นํา

ว่า ด้วย วิธี อักษร แด คํา อิงคลิษฐ์ กับ อักษร แด คํา สยาม ผิด กัน.

ตาม วิธี ภาษา อิงคลิษฐ์ นั้น ถ้า สระ อยู่ ก่อน พยัญชนะ คัว ไค เสียง สระ นั้น ต้อง ออก ก่อน
พยัญชนะ ดัง นี้ an แอน, em เอ็ม, im อิม, om ออม, um อัม. ถ้า มี พยัญชนะ อยู่ นำ
สระ คัว ก่อ ต้อง ออก เสียง พยัญชนะ ร้าง นำ แล เสียง สระ ร้าง หลัง ดัง นี้ ma เม, me มี,
mi ไม, mo โม, mu มู, my โม่. ถ้า มี สระ ระหว่าง กลาง พยัญชนะ สอง คัว เสียง สระ
นั้น ต้อง ออก ใน ระหว่าง กลาง พยัญชนะ สอง คัว นั้น ดัง นี้ bad แบด, man แมน, gun กัน,
fun ฟัน. อนึ่ง ถ้า มี พยัญชนะ สอง คัว สกต ต้อง ออก เสียง พยัญชนะ ทั้ง สอง คัว นั้น
ดัง นี้ land แลนด, grand แกรนด์, barn บาร์น. ใน ภาษา อิงคลิษฐ์ ไม่มี จรรณนัย
ทั้ง สระ ให๋ บน ฤฯ ร้าง ต่บ ฤฯ ร้าง นำ พยัญชนะ แล เอา เสียง สระ นั้น มา ใ้ ร้าง หลัง ฤฯ ใน
ระหว่าง กลาง พยัญชนะ สอง คัว เช่น ใน ภาษา สยาม คัว นี้ มี, มู, โม่.

อนึ่ง อย่าง ถิ่น ว่า ใน ภาษา อิงคลิษฐ์ พยัญชนะ ทุก คัว นั้น เมื่อ ใ้ เบน คัว สกต จำ ต้อง ออก
เสียง พยัญชนะ นั้น เอง ใน ข้อ นี้ ผิด กัน กับ วิธี อักษร สยาม ด้วย ว่า ใน ภาษา สยาม ใ้
พยัญชนะ สกต จำเพาะ แต่ ก, ง, ค, น, ม, ป, ห้า เสียง นี้ เมื่อ ใ้ พยัญชนะ อื่น เบน คัว สกต จำ
ต้อง ตก อยู่ ใน เสียง สกต หก แม่ นี้.

ใน ดิกเชอเนอรี ฉบับ นี้ เมื่อ มี พยัญชนะ สอง คัว เบน คัว สกต แล ต้อง ออก เสียง สกต
ทั้ง สอง คัว นั้น มัก ใ้ หมายถึง ยามการ คัว นี้ พยัญชนะ คัว โหน มี หมายถึง ยามการ คัว นี้ เอง
ต้อง ใ้ สำเนียง พยัญชนะ นั้น ออก รุกิ ห้าม มิ ใ้ เสียง สระ คัว แอ มิ ใ้ อ่าน เบน สำเนียง สอง
สระ เช่น Grand แลนด เบน คัว เสียง สระ เคียว อย่าง อ่าน ว่า (แล นด) เบน อัน รุกิ เคียว.

อนึ่ง ใน อักษร อิงคลิษฐ์ อักษร สูง อักษร ต่ำ แล เสียง เอก เสียง โท ไม่มี ต้อง อ่าน ทุก คัว
เป็น สำเนียง อย่าง อักษร กลาง ทั้งสิ้น.

กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ หมอสมิทสอนว่า ตัวสะกดในคำภาษาอังกฤษนั้นต้อง
ออกเสียงด้วย ถ้ามีตัวสะกดหลายตัวก็ต้องออกเสียงทุกตัว ไม่เหมือนกับภาษาไทยที่มี
ตัวสะกดเพียงเสียงเดียว และไม่ออกเสียง

หมอสมิทแก้ปัญหานี้ด้วยการนำเครื่องหมายยมักการ (ยামการ) มากำกับ
เหนือพยัญชนะตัวสะกดที่ต้องออกเสียงด้วย ดังในคำว่า land แลนด ซึ่งมี น หนู เป็น
ตัวสะกด ส่วน ด เด็ก นั้นก็ต้องออกเสียงด้วย

การใช้เครื่องหมายยมักการทำหน้าที่นี้ถือว่ามีที่มาจากกฎเกณฑ์เดิมที่เคยใช้กัน
มา เพราะในภาษาไทยและบาลีนั้น ยามักการมีหน้าที่เพียงประการเดียวคือ “บังคับให้

อ่านพยัญชนะควบ" ทั้งนี้เพราะ "ยามักการ" มาจากคำว่า "ยมก" ซึ่งแปลว่า "คู่" กับ "การ" ซึ่งแปลว่า "เสียง" รวมความได้ว่า "เสียงคู่" หรือ "การมีเสียงคู่"

อย่างไรก็ตาม พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ก็เคยมีพระดำริว่า

"ในการยืมคำจากต่างประเทศนั้น ในสมัยนี้ มักจะนิยมใช้ศัพท์ให้ตรงกับ อักษรวิธีในภาษาเดิม แม้จะอ่านออกหรือไม่ก็ตาม เพราะฉะนั้นดูไม่ค่อยจะ นิยมใช้ไม้ทัณฑฆาตการันต์ ของไทยเราดูนิยมใช้พินทุ จุดข้างล่างแทน ซึ่งที่ แท้ ถ้าจะใช้ควรจะใช้แทน ' ซึ่งเป็นเครื่องหมายให้ออกเสียงพยัญชนะ โดยไม่ มีเสียงสระประกอบ..."

(นราธิปพงศ์ประพันธ์ ๒๕๓๔: ๘๘)

แสดงว่าทรงเห็นด้วยที่จะให้ใช้เครื่องหมายยามักการกำกับพยัญชนะที่ยังออก เสียงได้ โดยไม่ใช้เครื่องหมายทัณฑฆาตหรือจุดใต้พยัญชนะ

แนวคิดการใช้เครื่องหมายยามักการกำกับพยัญชนะที่ยังออกเสียงได้แทน ทัณฑฆาตนี้หากนำกลับมาใช้ก็อาจจะเป็นคุณูปการต่อการอ่านคำทับศัพท์ในปัจจุบันนี้ ก็ได้ เพราะในสมัยปัจจุบันนี้คนไทยได้ยินเสียงภาษาอังกฤษอยู่เสมอ จึงได้สังเกตเห็น ว่า การใช้เครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับนั้นอาจจะไม่เหมาะสม เพราะเสียงนั้นมิได้ถูก ฆ่า ดังในคำทับศัพท์ (คำยืม) จากภาษาบาลี เช่น "หงส์" แต่ยังคงออกเสียงได้ชนิด หนึ่ง ดังในคำว่า "เกมส์"

ข้อดีก็คือ หากทับศัพท์คำว่า games เป็น "เกมส์" อาจจะทำให้เห็นข้อแตกต่าง ระหว่างระหว่างเสียงตัวสะกดที่ไม่ออกเสียงแบบไทยในคำว่า "นุช" กับเสียงตัว สะกดที่ออกเสียงแบบภาษาอังกฤษในคำว่า "บุช" (Bush) ได้

หากเกรงว่าผู้ใช้ภาษาไทยอาจจะสับสน เครื่องหมายยามักการก็อาจจะกลับ มาทำหน้าที่บอกเสียงอ่าน เช่นเดียวกับที่ราชบัณฑิตยสถานใช้เครื่องหมายพินทุ (.) ทำหน้าที่บอกเสียงควบกล้ำในพจนานุกรมก็ได้

๑.๔ เสียงวรรณยุกต์

วรรณยุกต์ คือเสียงสูงต่ำในคำ ถ้าออกเสียงสูงต่ำผิดไป ความหมายก็จะผิดไปด้วย ความหมายในที่นี้หมายถึงความหมายของคำนั้นจริง ๆ ไม่ใช่เพียงการเน้นความรู้สึกหรืออารมณ์เท่านั้น

ปัญหาด้านเสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการอ่านการเขียนคำ แต่เพื่อให้เห็นความเบี่ยงเบนของระดับเสียง จึงต้องยกเรื่องระบบมาตรฐานขึ้นมากล่าวก่อน ดังนี้

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานมี ๕ เสียงคือ

สามัญ เอก โท ตรี จัตวา

ตัวอย่าง เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

เสียงวรรณยุกต์มีความเกี่ยวข้องกับพยัญชนะคือ ในภาษาไทยมีการแบ่งพยัญชนะออกเป็น ๓ พวก ได้แก่ พยัญชนะเสียงกลาง พยัญชนะเสียงสูง และ พยัญชนะเสียงต่ำ หรือที่ตำราเดิมเรียกว่า อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ หรือ อักษรสามหมู่

พยัญชนะเสียงกลาง คือพยัญชนะที่ผันเสียงได้ครบทั้ง ๕ เสียง และเขียนได้ครบทั้ง ๕ เสียง โดยใช้รูปวรรณยุกต์ตรงตามเสียง เช่น

สามัญ เอก โท ตรี จัตวา

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า

พยัญชนะเสียงกลาง มีดังนี้คือ

ก จ ด (ฎ) ต (ฏ) บ ป อ

พยัญชนะเสียงสูง และ พยัญชนะเสียงต่ำ ก็สามารถผันได้ครบทั้ง ๕ เสียง เช่นกัน แต่เขียนไม่ได้ครบ ต้องนำพยัญชนะเสียงสูง และพยัญชนะเสียงต่ำมาใช้ร่วมกัน จึงจะเขียนได้ครบ เช่น

สามัญ เอก โท ตรี จัตวา

คา ข่า ค้า/ข้า ค๋า ขา

งา หง่า ง้า ง๋า หงา

ขอให้สังเกตว่า พยัญชนะเสียงสูงและพยัญชนะเสียงต่ำนี้เมื่อผันเสียง รูป
วรรณยุกต์ ที่ใช้อาจจะไม่ตรงตามเสียงวรรณยุกต์ก็ได้ ดังในตัวอย่างข้างต้น

พยัญชนะเสียงสูง

ขา ไม่มีรูปวรรณยุกต์ แต่มีเสียงจัตวา

พยัญชนะเสียงต่ำ

ค่า ง่า มีรูปวรรณยุกต์เอก แต่มีเสียงโท

ค่า ้ง่า มีรูปวรรณยุกต์โท แต่มีเสียงตรี

พยัญชนะเสียงสูงนั้นสามารถสังเกตได้จากชื่อที่มีพื้นเป็นเสียงสูง ดังนี้

ข จ ฅ (ฐ) ผ ฝ ส (ศ ษ) ห

ที่เหลือนอกนั้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ

พยัญชนะเสียงต่ำนี้ก็ยังสามารถแบ่งต่อไปได้อีกเป็นพยัญชนะเสียงต่ำคู่ และ
พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว

พยัญชนะเสียงต่ำคู่ก็คือ พยัญชนะเสียงต่ำที่มีคู่เป็นพยัญชนะเสียงสูงซึ่งมีที่
เกิดของเสียงและรูปลักษณะของเสียงเหมือนกัน ดังนี้

พยัญชนะเสียงต่ำคู่ พยัญชนะเสียงสูง

ค (ค ฅ) ข (ข)

ช (ฌ) ฉ

ท (ท ฒ ฑ) ฒ (ฐ)

พ (ภ) ผ

ฟ ฝ

ช ส (ศ ษ)

ฮ ห

พยัญชนะเสียงต่ำที่เหลือก็คือ พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว ซึ่งต้องใช้ ห ช่วยเพื่อให้
เขียนได้ครบทั้ง ๕ เสียง

พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยวมีดังนี้คือ

ง น (ณ) ม ย (ญ) ร ล ว

เมื่อจัดตามเสียงสูงต่ำ พยัญชนะจึงจัดได้ตามแผนผังดังนี้คือ

พยัญชนะ เสียงกลาง	พยัญชนะ เสียงสูง	พยัญชนะ เสียงต่ำคู่	พยัญชนะ เสียงต่ำเดี่ยว
ก	ข (ช)	ค (ค ฆ)	ง
จ	ฉ	ช (ฌ)	ณ (ณ)
ด (ฎ)	ถ (ฐ)	ท (ท ฒ ฑ)	ม
ต (ฏ)	ฒ	พ (ภ)	ย (ญ)
บ	ฝ	ฟ	ร
ป	ล (ล ฬ)	ฬ	ล
อ	ห	ฮ	ว

เมื่อพิจารณาการจัดลำดับอักษรไทยแล้วก็จะเห็นได้ว่า เป็นการเรียงตามวิธี
การออกเสียง เปลี่ยนแบบมาจากภาษาบาลีนั่นเอง แต่ได้มีการดัดแปลงเสียงใหม่ให้เข้า
กับภาษาไทย ดังนี้

	พยัญชนะ เสียงกลาง	พยัญชนะ เสียงสูง	พยัญชนะ เสียงต่ำคู่	พยัญชนะ เสียงต่ำเดี่ยว
วรรณ กะ	ก	ข ข	ค ค ฆ	ง
วรรณ จะ	จ	ฉ	ช ช ฌ	ญ
วรรณ ฎะ	ฎ ฏ	ฐ	ท ฒ	ณ
วรรณ ตะ	ต ต	ถ	ท ฑ	น
วรรณ ปะ	บ ป	ฝ ฝ	พ ฟ ภ	
เศษวรรณ		ล ฬ	(ช)	ม ย ร ล ว
	(อ)	ห	(ฮ)	ฬ อ ฮ

อักษรตัวหน้าคือ พยัญชนะที่ไทยคิดขึ้นเพื่อให้พอใช้ในภาษาไทย มี ๑๐ ตัว
คือ

ช ค ช ฎ ค บ ฝ ฟ อ ฮ
พยัญชนะเหล่านี้วางไว้เคียงข้างกับพยัญชนะเดิมซึ่งมีรูปร่างใกล้เคียงกัน อักษรตัว
เอนในวงเล็บคือตำแหน่งที่ควรจะเป็นเมื่อคำนึงถึงเรื่องการออกเสียง และเมื่อพิจารณา
จากวรรณ กะ ถึง วรรณ ปะ ก็ให้เห็นระบบการจัดประเภทพยัญชนะของไทยดังนี้คือ

๑) พยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะเสียงกลาง
๒) พยัญชนะตัวที่สอง (รวมทั้งพยัญชนะเดิม) เป็นพยัญชนะเสียงสูง
๓) พยัญชนะตัวต่อ ๆ ไป เป็นพยัญชนะเสียงต่ำ พยัญชนะตัวสุดท้ายเป็น
พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว นอกนั้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำคู่

๔) พยัญชนะเสียงต่ำคู่มีความแตกต่างจากพยัญชนะเสียงสูง (ซึ่งเป็นคู่ของ
มัน) คือ มีลมตามออกมาเป็นเสียงหนัก

๕) พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยวปล่อยเสียงออกมาทางจมูก ในขณะที่พยัญชนะ
เสียงสูงและเสียงต่ำคู่ปล่อยเสียงออกมาทางปาก

ตามรูปแบบที่ปรากฏนี้จึงเป็นไปได้ว่าแต่เดิมมา ฎ อาจจะมีการปล่อยเสียง
ออกมาทางจมูก เช่นเดียวกับ ง และ น แต่ต่อมาเสียงได้เปลี่ยนแปลงไป กลายเป็น
เสียงเดียวกับ ย ซึ่งปล่อยเสียงออกมาทางปาก ส่วน วรรณ ฎะ ซึ่งเคยออกเสียงต่าง
จาก วรรณ ตะ ในภาษาเดิมนั้น ในภาษาไทยกำหนดให้ออกเสียงเหมือนกัน

พยัญชนะต้น พยัญชนะท้ายคำ สระสั้น สระยาว เมื่อนำมาประกอบกันขึ้น
เป็นพยางค์นั้นจะมีเสียงวรรณยุกต์ต่าง ๆ กันไปและเมื่อจะผันเสียงก็จะใช้รูปวรรณยุกต์
ในลักษณะต่าง ๆ กันไปด้วย ดังนี้

สระเสียงยาวไม่มีตัวสะกด			
เสียง	กลาง	สูง/ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
สามัญ	กา	คา	งา
เอก	ก่า	ช่า	หง่า
โท	ก้า	ช้ำ ค่า (รูปเอก/เสียงโท)	ง่า (รูปเอก/เสียงโท)
ตรี	ก๊า	ค้ำ (รูปโท/เสียงตรี)	ง้ำ (รูปโท/เสียงตรี)
จัตวา	ก้า	ชา (ไม่มีรูป/เสียงจัตวา)	หงา (ใช้ ห แทนเสียงจัตวา)

สระเสียงยาวตัวสะกดคำเป็น			
เสียง	กลาง	สูง/ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
สามัญ	กาน	คาน	งาน
เอก	ก่าน	ชาน	หงาน
โท	ก้าน	ช้าน ค่าน (รูปเอก/เสียงโท)	ง่าน (รูปเอก/เสียงโท)
ตรี	ก้าน	ค้าน (รูปโท/เสียงตรี)	ง่าน (รูปโท/เสียงตรี)
จัตวา	ก้าน	ชาน (ไม่มีรูป/เสียงจัตวา)	หงาน (ใช้ ห แทนเสียงจัตวา)

สระเสียงยาวตัวสะกดคำตาย			
เสียง	กลาง	สูง/ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
สามัญ	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)
เอก	กาก (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	ซาก (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	หงาก (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
โท	ก้าก	ซ้าก คาก (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	งาก (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
ตรี	ก๊าก	ค้ำก (รูปโท/เสียงตรี)	ง้ำก (รูปโท/เสียงตรี)
จัตวา	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)

สระเสียงสั้นไม่มีตัวสะกด			
เสียง	กลาง	สูง/ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
สามัญ	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)
เอก	กะ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	ขะ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	หงะ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
โท	กัะ	ซัะ คัะ (รูปเอก/เสียงโท)	งัะ (รูปเอก/เสียงโท)
ตรี	ก็ะ	คัะ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	งัะ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
จัตวา	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)

สระเสียงสั้นตัวสะกดคำเป็น			
เสียง	กลาง	สูง/ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
สามัญ	กัน	คัน	งัน
เอก	กัน	ขัน	หัง
โท	กัน	ขัน คัน (รูปเอก/เสียงโท)	งัน (รูปเอก/เสียงโท)
ตรี	ก้าน	คัน (รูปโท/เสียงตรี)	งัน (รูปโท/เสียงตรี)
จัตวา	ก่าน	ขัน (ไม่มีรูป/เสียงจัตวา)	หัง (ใช้ ห แทนเสียงจัตวา)

สระเสียงสั้นตัวสะกดคำตาย			
เสียง	กลาง	สูง/ต่ำคู่	ต่ำเดี่ยว
สามัญ	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)
เอก	กั (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	ขั (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	หัง (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
โท	กั	ขั คั (รูปเอก/เสียงโท)	งั (รูปเอก/เสียงโท)
ตรี	กั	คั (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)	งั (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
จัตวา	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)	(ไม่มีรูปการเขียน)

สำหรับสระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกดนั้น ตำราดั้งเดิมบางเล่มก็กำหนดให้เขียนเสียงจัตวาได้เป็น

- หะ ณะ ณะ ณะ
- หะ ณะ ณะ ณะ

แต่ที่ตรงกันทุกตำราก็คือ ไม่มีการใช้ ไม้ตรี กับอักษรต่ำหรือพยัญชนะเสียงต่ำ และขอให้สังเกตด้วยว่า เสียงบางเสียงที่คนไทยทำได้ อาจจะไม่มีการเขียนกำหนดไว้ก็ได้

๑.๕ ปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์

ปัญหาในด้านการผันเสียงวรรณยุกต์มีอยู่ ๒ เรื่องคือ ด้านการอ่าน กับด้านการเขียน

๑.๕.๑ ปัญหาในด้านการอ่าน

ภาษาถิ่นในประเทศไทยอาจจะแบ่งออกได้เป็น ๔ ภาคคือ ภาษาถิ่นภาคพายัพ ภาษาถิ่นภาคอีสาน ภาษาถิ่นภาคกลาง และภาษาถิ่นภาคใต้ ภาษาเหล่านี้ต่างก็สืบเนื่องมาจากภาษาแม่ดั้งเดิมภาษาเดียวกัน แต่ในปัจจุบันอาจจะมีความแตกต่างกันทั้งเรื่องเสียง ความหมาย และคำ ทั้งนี้เพราะผู้พูดอยู่ห่างจากกัน และได้ติดตอสัมพันธ์กับภาษาของชาติต่าง ๆ แตกต่างกันไป

ภาษากรุงเทพฯซึ่งนับว่าเป็นภาษาถิ่นภาคกลางภาษาหนึ่งถือว่าเป็นภาษามาตรฐานหรือภาษาราชการของประเทศดังได้กล่าวแล้วข้างต้น เมื่อกล่าวถึงลักษณะภาษาไทยโดยทั่ว ๆ ไปก็มักจะกล่าวถึงลักษณะของภาษามาตรฐานหรือภาษาถิ่นกรุงเทพฯนั่นเอง

เมื่อกล่าวว่าเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยมี ๕ เสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี และจัตวา นั้น หมายถึงเสียงวรรณยุกต์ของภาษากรุงเทพฯ ภาษาไทยในถิ่นอื่น ๆ อาจจะมีเสียงวรรณยุกต์มากกว่านี้ก็ได้ เช่น ภาษาสงขลา มีเสียงวรรณยุกต์ ๗ เสียง ภาษาเพชรบูรณ์ มีเสียงวรรณยุกต์ ๖ เสียง

คำคำเดียวกันอาจจะมีเสียงวรรณยุกต์ต่างกันภาษาต่างถิ่นกันก็ได้ เสียงจัตวาในภาษากรุงเทพฯอาจจะกลายเป็นเสียงโทในอีกถิ่นหนึ่งก็ได้ เช่น สม ในถิ่นหนึ่งอาจจะออกเสียงว่า สัม ในอีกถิ่นหนึ่งก็ได้ แต่ไม่อาจจะทราบได้ว่า คนไทยในสมัยที่สุริยทัษและอยุธยาเป็นราชธานีนั้นออกเสียงวรรณยุกต์อย่างไร มีระดับเสียงอันเดียวกับระดับเสียงในปัจจุบันนี้หรือไม่

แม้ว่าการออกเสียงวรรณยุกต์ของคนไทยถิ่นต่าง ๆ จะต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันก็คือ ในปัจจุบันมีการใช้รูปวรรณยุกต์ ๔ รูปคือ ไม้เอก ไม้โท ไม้ตรี และไม้จัตวา แต่ในสมัยสุริยทัษมีรูปวรรณยุกต์ใช้เพียง ๒ รูปเท่านั้น คือ ไม้เอก กับไม้โท (ซึ่งมี

รูปร่างเหมือนกากบาท) จึงมีผู้สันนิษฐานว่า ในขณะนั้นภาษาสุโขทัยอาจจะมีเสียง
วรรณยุกต์เพียง ๓ หน่วยเท่านั้น ส่วนภาษาอยุธยาอาจจะมีเสียงวรรณยุกต์ถึง ๖
หรือ ๗ หน่วย

ระดับเสียงที่ถือได้ว่าเป็นเสียงวรรณยุกต์อันเดียวกันนั้น ไม่จำเป็นต้องมี
ระดับที่เท่ากันสนิทก็ได้ เสียงโทและเสียงตรีของคนบางคนหรือคนบางกลุ่มอาจจะสูง
กว่าเสียงโทและเสียงตรีของคนบางคนหรือบางกลุ่ม ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับระดับเสียงของ
คนอีกกลุ่มหนึ่งอาจจะมีความรู้สึกว่าเสียงวรรณยุกต์ของคนอีกกลุ่มหนึ่งเพี้ยนไปก็ได้
เช่น "น้อง ๆ ที่รัก" (น้อง กับ รัก เขียนผิดหลักการใช้รูปวรรณยุกต์ ในที่นี้ต้องการ
แสดงเสียงที่สูงขึ้นไปอีก ๑ ระดับเท่านั้น)

ส่วนเหตุที่ทำให้ระดับเสียงต่างออกไปเช่นนี้จะเป็นเพราะเกิดการเปลี่ยนแปลง
ทางด้านเสียงไปตามธรรมชาติของภาษา หรือเกิดขึ้นเพราะต้องการเรียกร้องความสนใจ
นั้นยังเป็นเรื่องที่จะต้องสังเกตกันต่อไป

ในภาษาไทยมาตรฐานนั้น รูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์จะตรงกันแต่
เฉพาะในกรณีที่ใช้กำกับคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกลาง มีสระเสียงยาว ไม่มี
ตัวสะกด หรือคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะกลาง มีตัวสะกดคำเป็น เช่น

กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า
กาน ก่าน ก้าน ก้าน ก่าน
กัน กั้น กั้น กั้น กั้น

ในกรณีที่พยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะสูงหรือต่ำ รูปวรรณยุกต์กับเสียง
วรรณยุกต์อาจจะไม่ตรงกันก็ได้ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

ในกรณีที่ต้องการเน้นความรู้สึกในคำซ้ำ เสียงแรกนั้นไม่ว่าจะเป็นเสียงอะไร
ก็มักจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงตรี เช่น

พยัญชนะกลาง	เสียงสามัญ	ตายตาย	เปลี่ยนเป็น	ต้ายต้าย
พยัญชนะต่ำ	เสียงสามัญ	งงงง	เปลี่ยนเป็น	ง้งงง
พยัญชนะกลาง	เสียงเอก	แก่งแก่ง	เปลี่ยนเป็น	แก้งแก้ง
พยัญชนะต่ำ	เสียงเอก	หยิกหยิก	เปลี่ยนเป็น	หยิกหยิก

พยัญชนะสูง	เสียงเอก	ตลกตลก	เปลี่ยนเป็น	ตลกตลก
พยัญชนะกลาง	เสียงโท	เก้อเก้อ	เปลี่ยนเป็น	เก้อเก้อ
พยัญชนะต่ำ	เสียงโท	โงโง	เปลี่ยนเป็น	โงโง
พยัญชนะสูง	เสียงโท	ล้มล้ม	เปลี่ยนเป็น	ล้มล้ม
พยัญชนะกลาง	เสียงจัตวา	จ้อยจ้อย	เปลี่ยนเป็น	จ้อยจ้อย
พยัญชนะต่ำ	เสียงจัตวา	หรุหรุ	เปลี่ยนเป็น	หรุหรุ
พยัญชนะสูง	เสียงจัตวา	สวดยสวดย	เปลี่ยนเป็น	สวดยสวดย

แต่เมื่อเสียงเดิมเป็นเสียงตรีอยู่แล้ว เมื่อต้องการเน้นเสียงแรก เสียงนั้นมักจะสูงกว่าเสียงตรี แต่ไม่มีรูปวรรณยุกต์จะใช้ เพราะไม่ได้แสดงความหมายใหม่

คำประเภทนี้ บางคนอาจจะใช้รูปไม้ตรีกำกับ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีในหลักการเขียน

เช่น

ร้ายร้าย	เขียนเป็น	ร้ายร้าย
รู้รู้	เขียนเป็น	รู้รู้
มีอะไรดีนี่	เขียนเป็น	มีอะไรดีนี่

เพื่อเน้นเสียงเท่านั้น ขอให้สังเกตว่าระดับเสียงของคำว่า ตาย ตรงกับระดับเสียงของคำว่า ร้าย แต่เมื่อต้องการเน้นมาก ๆ ตาย อาจจะออกเสียงในระดับเดียวกับคำว่า ร้าย ก็ได้

๑.๕.๒ ปัญหาในด้านการเขียน

ปัญหาในด้านการเขียนมักจะเป็นเรื่องการใช้รูปวรรณยุกต์ผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ และต้องการใช้เสียงตรี

เสียงไทยบางเสียง เราออกได้ แต่ไม่เคยเขียนได้ ตัวอย่าง เช่น

เสียง	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
พยัญชนะเสียงกลาง	-	กาก	ก้าก	ก๊าก	-
	-	กะ	ก้าะ	ก๊าะ	-

พยัญชนะเสียงสูง/ต่ำคู่	-	ชาก	ช้ำก/คาก	ค้ำก	-
	-	ชะ	ช้ำะ/ค้ำะ	ค้ำะ	-
พยัญชนะเสียงต่ำเดี่ยว	-	หังก	งัก	งัก	-
	-	หงะ	งะ	งะ	-

คำที่เขียนไม่ได้ แต่ออกเสียงได้ก็คือ คำตายที่มีสระเสียงยาว กับคำที่มีสระเสียงสั้น เมื่อเป็นเสียงสามัญ กับเสียงจัตวา

ขอให้สังเกตว่า พยัญชนะเสียงสูงและพยัญชนะเสียงต่ำนั้น ไม่เคยใช้ไม้ตรีเลย โดยเฉพาะพยัญชนะเสียงต่ำนั้น เมื่อใช้ไม้เอกจะเป็นเสียงโท และเมื่อใช้ไม้โทจะเป็นเสียงตรี

ในปัจจุบันนี้ เกิดความบกพร่องในเรื่องการใช้รูปวรรณยุกต์กับพยัญชนะเสียงต่ำกันมาก เพราะมักจะผลอใช้รูปไม้ตรีแทนเสียงตรีอยู่เสมอ เช่น

คือฟฟี่หรือป ค๊ะ โง้ง แมนหรือป ชิวยสวย ฟ้ำสดีฟู้ด ท้อปอิต หมวกกันน็อก นือต น๊ะ นุ่มนุ่ม สนุกเกอร์ โน็ด ไม้ ย้ำกยาก เพลงร็อก ล็อก ประตุ ว้าย โอมเพียง ฮือยเหนือย

วิธีแก้ไขให้เปรียบเทียบคำที่สงสัยว่าจะเขียนผิดกับคำไทยซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว ดังนี้

คำที่สงสัย	คำเปรียบเทียบ
คือฟฟี่หรือป	ค้อน/ช้อน
ค๊ะ	ค้ำ
โง้ง	โง้ง
ชิวยสวย	ช้าย
ฟ้ำสดีฟู้ด	ฟ้า/ฟ้อน
ท้อปอิต	ท้อ/ห้อง
หมวกกันน็อก	น้อง/น้อม

นียด	น้อย
น๊ะ	น้ำ
สนึกเกอร์	นก
นุ้มนุ่ม	นุ้ย
โน้ต	โน้ม
โอมเพ็ญ	เพ็ญ
ไม้	ไม้
ย้ากยาก	ย้าย
เพลงร็อก	ร่อน
ลือกประตู่	ล่วน
ว้าย	ว่าวุ่น
โย้ยเหน้อย	นายฮ้อย

จากคำเทียบเสียงทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า เสียงตรีล้วนแต่ใช้ไม้โทกำกับทั้งสิ้น เมื่อการออกเสียงบางอย่างไม่สามารถกำหนดรูปการเขียนได้ ทำอย่างไรจึงจะระบุเสียงที่ต้องการได้ เรื่องนี้ พระยาอุปกิตศิลปสาร เคยให้คำแนะนำไว้ว่า ให้ใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) หรือเครื่องหมายตกใจกำกับ

! เรียกอัศเจรีย์ ใช้เขียนไว้หลังคำออกเสียง ซึ่งไม่อาจจะเขียนคำนั้นให้ถูกต้องตามเสียงที่เป็นจริงได้ เช่น เออ! เอ! พุทไธ! ดังนี้ เป็นต้น ให้ผู้อ่านพยายามทำจังหวะและสำเนียงให้ถูกต้องตามเป็นจริง

(อุปกิตศิลปสาร ๒๕๓๕: ๕๕)

ฉะนั้นเมื่อต้องการเขียนคำที่ไม่มีวิธีเขียนในระบบ ก็อาจจะใช้วิธีดังกล่าวนี้ได้ ตัวอย่าง เช่น

ร้ายร้าย	เขียนเป็น	ร้ายร้าย!
รู้	เขียนเป็น	รู้!
มีอะไรดีนี่	เขียนเป็น	มีอะไรดีนี่!

๑.๖ สรุป

บทนี้ได้กล่าวถึงเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ในภาษามาตรฐาน จากนั้นได้ชี้ให้เห็นความเบี่ยงเบนซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบัน ตลอดจนวิธีแก้ไขบางประการ นอกจากนี้ยังได้ชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงบางประการที่อาจจะเกิดจากการยอมรับหรือไม่ยอมรับของผู้ใช้ภาษาบางกลุ่ม

กิจกรรม

สังเกตการออกเสียงของตนเองและผู้อื่นว่ามีลักษณะอย่างไร มีปัญหาในด้านการสื่อสารระดับใดหรือไม่ อย่างไร และมีทางแก้ไขหรือไม่